

Arrest

nr. 318 484 van 12 december 2024
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KAÇAR
Cipresdreef 6
9030 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 april 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die loco advocaat M. KAÇAR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“C., N.

[...]

Onderdaan van Turkije

[...]

Op 27.10.2023 heeft u een verblijfsaanvraag ingediend als echtgenoot van mevrouw F.H. [...] begunstigde van de tijdelijke bescherming, teneinde het verblijfsrecht te verkrijgen in het kader van gezinshereniging overeenkomstig artikel 57/34, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 57/34, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 stipuleert namelijk volgende voorwaarde:

“De minister of zijn gemachtigde kent een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe aan de vreemde echtgenoot van een vreemdeling die gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet op basis van artikel 57/30 en aan de minderjarige ongetrouwde kinderen van de ene of de andere, die hiertoe een aanvraag indienen, voor zover de betrokkene zich niet bevindt in één van de gevallen voorzien in artikel 3, eerste lid, 5 tot 8°, of, wat de in § 4 bedoelde familieleden betreft, in één van de in artikel 57/32, § 1, bedoelde gevallen.”

Artikel 3, eerste lid, 5° luidt als volgt:

“wanneer hij ter fine van weigering van toegang [2 en verblijf gesignaleerd staat in het SIS]2 of in de Algemene Nationale Gegevensbank”

In het administratief dossier van betrokkene wordt vermeld dat hij geseind staat bij de SIS (Schengeninformatiesysteem). Deze seining werd uitgevoerd op 22.08.2023 en heeft als einddatum 21.08.2033. De reden van zijn seining is dat betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. Betrokkene heeft zich ervan weerhouden om aan te tonen of hij effectief het land heeft verlaten, na het krijgen van zijn bevel. Uit het geheel van de stukken in zijn aanvraag én de gegevens in het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene daadwerkelijk dit bevel om het grondgebied te verlaten heeft opgevolgd. Betrokkene legde klaarblijkelijk enkel de eerste pagina van zijn paspoort voor maar dit werd niet vergezeld door in- en uitreisstempels. Wij beschikken enkel over de eerste pagina van zijn paspoort, afgeleverd dd. 15.09.2023. Ten overvloede merken wij op dat het paspoort in september 2023 zelfs werd afgeleverd in Antwerpen wat kan worden geïnterpreteerd als een teken dat betrokkene dit bevel niet heeft opgevolgd. Indien hij dit toch opvolgde, diende dit althans te blijken uit de voorgelegde stukken, wat niet het geval is.

Betrokkene heeft het nagelaten aan te tonen of hij al dan niet het bevel opvolgde. Op basis van deze informatie en uit het administratief dossier en bij gebrek aan bewijs dat het tegendeel zou beweren, oordelen wij dat betrokkene het bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft gerespecteerd dus zodanig de seining gegrond blijft.

Daardoor dient de verblijfsaanvraag overeenkomstig artikel artikel 57/34, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te worden geweigerd.

Het feit dat betrokkene gehuwd is, ontslaat hem niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor zijn verblijfsrecht. Het feit dat de referentiepersoon zelf verblijfsrecht heeft, geeft betrokkenen niet automatisch recht op verblijf in België. De verblijfsmachtiging van de referentiepersoon komt met onze beslissing op geen enkele manier in het gedrang. Het staat betrokkene vrij om, wanneer hij wel voldoet aan de voorwaarden, een nieuwe aanvraag in te dienen. Indien hij op een andere basis een verblijfsaanvraag wensen in te dienen, dient hij de hiervoor wettelijk gestipuleerde afspraken te volgen.

Daarnaast merkt onze dienst op dat kan het voorgelegde bewijs van goed gedrag en zeden ook niet in aanmerking kan genomen worden gezien het niet actueel meer is. Het voorgelegde attest van Turkije dateert van 13.02.2023. Het bewijs van goed gedrag en zeden mag maximum 6 maanden oud zijn bij de aanvraag, welke dateerde op 27.10.2023. Er kan aan de hand van een oud strafregister niet toe besloten worden of betrokkene al dan niet een gevaar vormt voor de openbare orde. Het is aan betrokkene zelf om zijn dossier te actualiseren, in dit geval een recent bewijs van goed gedrag en zeden (cfr. Arrest Raad van State nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Opgelet: onze beslissing gaat echter niet gepaard met een verwijderingsbeslissing. Betrokkene is dus op dit moment en op basis van onze beslissing op geen enkele manier verplicht om omwille van die reden het land te verlaten.

Vandaar dat het verblijf in toepassing van artikel artikel 57/34, §1, eerste lid, eerste lid dient geweigerd te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“1. Motivering van de bestreden beslissing is gebrekkig

Verzoeker is in 2017 weldegelijk teruggekeerd naar Turkije. Alwaar hij nog gedurende drie jaar verbleef samen met zijn echtgenote.

Verzoeker is pas in december van 2021 teruggekeerd naar België.

Verweerder haalt de gedwongen uitwijzing niet aan van verzoeker, terwijl het alom gekend is in zijn dossier bij DVZ.

Verzoeker is sinds 2005, en leeft samen met zijn echtgenote sinds 2016. Hij heeft vervolgens een duurzaam relatie.

Bijgevolg dient verweerder te stipuleren welk bevel van uitwijzing niet is nageleefd door verzoeker.

Verzoeker legt als bewijs van zijn uitwijzing, zijn oude paspoort neer die op 13 januari 2020 is bekomen in Turkije waarop duidelijk de grensstempels staan. Stuk nr. 4"

2.2.2. Hoewel de verwerende partij in haar nota betoogt dat het middel onontvankelijk is omdat het onvoldoende in rechte is onderbouwd, nu een verwijzing naar een gebrekkige motivering niet volstaat, blijkt uit de uiteenzetting onmiskenbaar dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De verwerende partij heeft dat overigens ook zo begrepen, getuige daarvan de inhoudelijke beoordeling van het middel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker beoogt met zijn aanvraag de gezinshereniging met zijn Oekraïense echtgenote, die in België tijdelijke bescherming geniet, in toepassing van artikel 57/34, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kent een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe aan de vreemde echtgenoot van een vreemdeling die gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet op basis van artikel 57/30 en aan de minderjarige ongetrouwde kinderen van de ene of de andere, die hiertoe een aanvraag indienen, voor zover de betrokkene zich niet bevindt in één van de gevallen voorzien in artikel 3, eerste lid, 5 tot 8°, of, wat de in § 4 bedoelde familieleden betreft, in één van de in artikel 57/32, § 1, bedoelde gevallen."

Artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaliseerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

[...]"

De verwerende partij weigert verzoekers aanvraag met verwijzing naar deze bepalingen aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geseind staat bij de SIS (Schengeninformatiesysteem) sinds 22 augustus 2023 tot 21 augustus 2033 omdat hij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en aangezien verzoeker het heeft nagelaten om aan te tonen of hij dit bevel al dan niet opvolgde, waardoor de verwerende partij ervan uitgaat dat verzoeker het bevel niet heeft gerespecteerd en de seining gegrond blijft. Zij wijst er daarbij op dat verzoeker klaarblijkelijk enkel de eerste pagina van zijn paspoort voorlegde, maar dat dit niet werd vergezeld door in- en uitreisstempels. Verder stelt zij vast dat dit paspoort is afgeleverd op 15 september 2023 in Antwerpen wat kan worden geïnterpreteerd als een teken dat verzoeker het bevel niet heeft opgevolgd.

Verzoeker wijst erop dat hij in 2017 weldegelijk is teruggekeerd naar Turkije als gevolg van een gedwongen uitwijzing en aldaar nog drie jaar verbleef samen met zijn echtgenote, waarna hij pas in december 2021 terugkeerde naar België. Hij hekelt dat de verwerende partij deze gedwongen uitwijzing niet aanhaalt. Hij legt

als bewijs van zijn uitwijzing zijn oude paspoort neer dat op 13 januari 2020 is bekomen in Turkije waarop duidelijk de grensstempels staan.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker zowel op 24 maart 2009, op 8 augustus 2011, op 11 december 2017 als op 22 augustus 2023 bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd. Hoewel verzoeker kan worden gevolgd waar hij betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt gespecificeerd op welk bevel om het grondgebied te verlaten dat hij niet heeft nageleefd wordt bedoeld, blijkt dit duidelijk uit de overige motieven, met name de verwijzing naar de SIS-seining die werd uitgevoerd op 22 augustus 2023, dezelfde datum als het meest recente bevel enerzijds, en de verwijzing naar het feit dat nog op 15 september 2023 in Antwerpen een paspoort werd afgeleverd, hetgeen ook een teken is dat het bevel niet werd opgevolgd. Verzoeker, aan wie het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 augustus 2023 luidens de stukken van het administratief dossier werd betekend op 28 augustus 2023, en die geen gegevens aanbrengt waaruit zou blijken dat hij in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, dat bevel toch zou hebben uitgevoerd, kon dus weten op basis van welk bevel de seining gebeurde en bijgevolg waarom zijn aanvraag werd geweigerd. Verzoeker betwist ten andere niet dat hij geseind staat sinds 22 augustus 2023 en dat de verwerende partij op basis van deze vaststelling toepassing kon maken van de weigeringsgrond uit artikel 57/34, §1, eerste lid *juncto* artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.2.1. Het derde middel wordt als volgt uiteengezet:

“3. Verzoeker legt een recente uittreksel van goed gedrag en zeden.

Bijgaand aan zijn huidige verzoekschrift zal verzoeker een recent bekomen uittreksel van goed gedrag en zeden toevoegen.

Via de beveiligde applicatie kan men documenten bekomen van de Turkse staat, o.a. een uittreksel van goed gedrag en zeden.”

2.2.2. Een vierde middel wordt als volgt uiteengezet:

“4. Huwelijk verzoeker was nog niet geregistreerd in de registers van huwelijken.

Ter voorbereiding van deze procedure stelt verzoeker vast dat zijn huwelijk met zijn Oekraïense echtgenote nog niet geregistreerd was in de huwelijksregisters. Zie stuk nr. 5.

Het huwelijksakte is ingediend bij de bevoegde diensten te Antwerpen om het huwelijk te laten registreren.”

2.2.3. Met betrekking tot deze middelen kan de verwerende partij wél worden gevolgd waar zij betoogt dat het middel onontvankelijk is bij gebrek aan een duidelijk geïdentificeerde geschonden geachte rechtsregel of -beginsel. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij zijn verwijzing naar een recent bewijs van goed gedrag en zeden, nu dit niet het determinerende motief vormt van de bestreden beslissing. Waar verzoeker erop wijst dat zijn huwelijk nog niet was geregistreerd in de registers van de burgerlijke stand, toont hij evenmin zijn belang aan bij zijn betoog. De Raad wijst er immers op dat de bestreden beslissing niet gesteund is op het gebrek aan registratie van de huwelijksakte.

2.2.4. Het derde en vierde middel zijn onontvankelijk.

2.3.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en luidt als volgt:

“Verzoeker is gehuwd op 10.07.2018 in Turkije met een Oekraïense. Na drie jaar samenwonen ze teruggekeerd zijn naar Antwerpen.

Door nu te eisen van verzoeker om terug te keren naar Turkije kan verzoeker onmogelijk nog terugkomen naar België.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing het art. 8 van EVRM, bescherming van het gezin.

Oekraïense echtgenote kon zich niet integreren in de Turkse maatschappij toen zij samen gedurende drie jaar er verbleven. Dit was de reden waarom de partijen zijn teruggekomen.”

2.3.2. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg in lijn met deze rechtspraak gesteld dat het feit dat verzoeker gehuwd is, hem niet ontslaat van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor zijn verblijfsrecht en dat het feit dat de referentiepersoon zelf verblijfsrecht heeft, hem niet automatisch recht op verblijf in België geeft. Verder stelt de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat zij geen verwijderingsmaatregel in zich draagt, waardoor verzoeker zijn belang niet aantoot bij een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM.

In de mate verzoeker meent dat hij door het bevel van 22 augustus 2023 en de daarbij horende seining, waarop de bestreden beslissing steunt, wel wordt gedwongen om terug te keren naar Turkije, stelt de Raad vast dat verzoeker tegen dit bevel geen beroep heeft ingediend, hoewel hij op dat moment al gehuwd was met zijn echtgenote, en hij met het thans voorliggend beroep dit bevel, dat definitief in het rechtsverkeer is, niet kan aanvechten.

Hoe dan ook wijst de Raad erop dat verzoeker er verkeerdelijk vanuit gaat dat hij door nu terug te keren onmogelijk kan terugkomen naar België. Noch de bestreden beslissing, noch het bevel van 22 augustus 2023, houdt een absoluut verbod in om België weer binnen te komen. De bestreden beslissing wijst er in dat verband net op dat het verzoeker vrijstaat om, wanneer hij wel voldoet aan de voorwaarden, een nieuwe aanvraag in te dienen of om op een andere basis een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de hiervoor wettelijk gestipuleerde afspraken.

2.3.2. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS